

Hlavu nosí v oblacích

Waldemar Matuška

1. Hlavu nosí v oblacích,
pyšná je jak horský štít,
I když znám jen její smích,
v noci pro ní musím bdít.
I když vlastně jenom pro ní v noci bdím,
mám strach, že se ještě dlouho nedozvím,
jestli o tom vůbec ví,
že bydlíme v sousedství.
2. Po snídani zazvoní z prašné cesty její smích
pod okny nám zavoní růže v jejich kadeřích.
I když vlastně jenom pro ní v noci bdím,
mám strach, že se ještě dlouho nedozvím,
jestli o mně vůbec ví, že bydlíme v sousedství.

R: Sedím u koní, v oblacích jí vidím plout,
v květech jabloní drží klíče od mých pout.
Vím, že se mi hlava jednou zatočí,
až se mi podívá zblízka do očí.
Pak jí tiše řeknu snad,
že jí mám už dlouho rád.

R: Sedím u koní, v oblacích jí vidím plout...

Ona možná odpoví, odpoví, že o tom ví,
odpoví, že o tom ví,
odpoví, že o tom ví.